

Emperyalisme ve kapitalizme karşı savasmayı uygun görün bir doktrini söyleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI SAVAS

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl : I Sayı : 36 13 Temmuz 1966 Fiyat : 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni:

ATTILA AŞUT

Sorumlu Yönetmen :
ERDOĞAN GÖNÜLLER

Yönetim Yeri :
Uzunkak Cad. No. 3, Kat: 3

Yazışma adresi :
P. K. 80 - TRABZON

Baskı : "Hakimiyet, Basimevi

Cumhuriyet Senatosunda açıklanan belgelerle AMERİKA'NIN VE AMERİKANCI'LARIN MASKEŞİ DÜŞTÜ! Amerikaya toz kondurmayan satılmış Bâbîâli basını, casusluk olayını halkoyundan gizlemekle satılmışlığını belgeledi!

«ÇIRKİN AMERİKA»nın Türkiye hakkında beslediği kırılı emeller, geçen hafta içinde Cumhuriyet Senatosu'na aşık olan casusluk belgeleriyle bir kez daha su yüzüne çıkarılmıştır.

1948 yılından bu yana «dost» maskesi altında yurdumuza sokulan «Emperyalist Amerika», bugün gizli anlaşmalarla kopardığı çeşitli imtiyazlar sayesinde devletiminin her kesimine el atmış; askerî üsleri, atom rampaları, limanları, havâ alanları, radar tesisleri, barış gönüllülerini, uzmanları (!), misyonerleri, ajanları, casuslarıyla canevimize kadar girmiştir!

Kendi memleketlerinde serbestçe faaliyet gösteren komünistleri görmezlikten gelip, komünizmin kanunlarla yasaklandığı Türkiye'de «komünist avı»na giren C.I.A. ajanları, aslında bütün güçlerini, yurdumuza sömürge haline getirmek istiyen iç ve dış düşmanlara karşı Atatürk'ün 47 yıl önce başlattığı ulusal kurtuluş savaşını sürdürnen namuslu vatan çocukların kralayıp yıpratmak ve hattâ çeşitli cinayetlerle ortadan kaldırmak için kullanmaktadır.

İste Millî Birlik Grubu Sözcüsü Haydar Tunçkanat'ın hafta içinde Senato kürsüsünden açıkladığı belgeler, Amerika-

nın Türkiye'de yeni bir Vietnam dramı yaratmak için beslediği emelleri ve uygulama alanına koyduğu korkunç planı bütünü açıklığı ile aydınlığa çıkarmış, Amerika aleyhinde bulunmakla vatan ihanetini eş tutan satılmış vatansızların maskesini düşürmüştür. Da-ha acısı, bütün bu olup bitenler karşısında Hükümetin başının takındığı umursamaz tavır, Türkiye'nin geleceğinden endişe duyanları haklı çıkarmıştır.

Demirel, ulusal varlığımızı çok yakından ilgilendiren bu casusluk olayının açıklanışından sonra düşüncesini soran gazetecilere sinirli bir şekilde «Ben polis hafifesi değilim» demekle yetinmiştir. Oysa aynı Demirel ve ona «mütbiş» İçişleri Bakanı Dr. Sükan, Meclis baskınları düzenleyip, 15 yaşındaki ortaokul öğrencilerinin peşine takıldıkları zaman, pek usta birer «hafife» olduklarını göstermişlerdi!

Bu tüyler ürpertici casusluk olayı, bir gerçeği daha, apaçık gözler önüne sermiştir: «Millî yetçilik» sözünü dillerinden düşürmeye Bâbîâli'nin satılmış kalemleri, tıpkı mütareke yıllarında olduğu gibi, bağımlı-

sızlığınıza yabancılar peşkeş çeken namussızlıkların büyük ihanetini görmezlikten gelerek satılmışlıklarını belgelemiştir.

Ama, Türkiye'nin namuslu kalemleri, tıpkı «millî mücadele basını»

gibi, satılmışların rezilce direnişine rağmen bütün gerçekleri halka anlatma savaşına devam edeceklerdir. Ta ki, cümle satılmışların mezarı kazılıp, Türkiye tam bağımsız bir ülke oluncaya kadar..

BİR RESİM

Bir İskoçyalı'nın fırçası yaptı bu resmi
Uzun etekleri bataklıkta sürünen kadını
Sayısı üç milyar oluncaya dek gelen ve giden
Bütün insanlara benzeterek
Bir İskoçyalı'nın düşüncesi yaptı bu resmi.

İhtimal resim bitmiş burada
Önümüzde engin bir dütür başlayan.
Bu etekleri uzun
Çıplak göğüslü kadından.
Uzadıkça üzayıp mazile
Zayıf bir ışık halinde
Ve insanlar azaldıkça azalır
Yayılıp boş ve geniş bir dünya üstüne...

Aynı ağır dönüşü içinde dünyamız
— Kâlinatta yıldızların en küçüğü —
Üstünde ne mezârimiz ne hülyamız
Zaman insandan önce ne geçer ne geçmez,
Ormanlar üstünden geceler gelir geçer
Yıldızlar geçer deniz üstünden.

Ve sen, düşüncesi rengâ karışan İskoçyalım:
Yapraklar üstüne kondurup benekleri
Aydınlatın dev eğreltilere konan kelebekleri
Bir serap gibi serdin önlümüze
Dünyayı insansız görmenin tadını
Ve bataklıkta bir ağaç gölgésine
Benzettin o kadını...

(Sonu 2. de)

A. FAİK EVREN

Çingeneler

ÖMER NİDA

GECEYARISINA doğru evden çıktıktı. Mevsimin ilk kar yağışını gördük, çocuklar gibi sevindik, şaşındık. Aslına bakarsanız biz, İşçi sınıfının demokratik savaşına katılmış kişilerdik. Büyük halk çوغunluğunun en ilkel koşullar içinde yaşadığını biliyorduk.

Kar ve soğuk, onlar için ölüm gibi birşeydi. Karın yağısı karşısındaki ilk sevincimiz üzüntüye dönüverdi. Ama ne de olsa romantizm hiç de kötü şey değildi. Dünya yi sevmek kötü değildi. Bizi savaşa iten, içimizdeki sevgiden başka ne olabilirdi?

Sendikacı dostumuz laevinde konuşuklarımızla arkadaşımla eleştiriyyorduk. Adamın politik tutumunu değerlendirmeye çalışıyorduk. Kar yaşıyordu, ortalık beyaz bir örtüyle kaplanıverdi. Ben sağlam ya pılı bir adam değildim. Bu uzun yürüyüşle yoruluyordum. Arkadaşım habire konuşuyordu, «Yapmacıksız bir adam» diyor. «İşçiden yana» diyor. Ben de, «Peki neden, neden bize katılıyor?» diye soruyordum.

Bir kahveye girdik. Sıcak çay içecektik. İlk değil, sıcak. Üç - beş kişi kâğıt oynuyordu. Beselli inşaatlarda çalışan işçilerdi bunlar. Gece yarısı olmuştu. Bir ölüm sessizliği vardı. Çayı yudumlarken arkadaşımın gözlerine baktım; solgun ama çok anlamlıydılar. Çocuklarım şimdi çoktan uyumuşlardır diye düşün düüm. Karım çoktan uyumuştur. Acaba bu gece ne yaptılar? Odamız sıcak mıydı?

Gene yola koyulduk. Kulağımıza bir yerdenden sesler geliyordu. Dar buka çalışıyorlar, türkü söyleyordular. Kırak, oyun havasıydı bu. Doğrusu bu kar yağışlı hava-

da, bu saatte... İllerde küçük bir kulübे vardı, tek başına yolun kıyısında, düş gibi. Kulübenin yanından geçerken, içerde birkaç kızın oynadığını gördük. Açık bir pencere vardı. Durdum. Arkadaşım: «Burada çingeneler oturuyor» dedi. Dar buka ne de kıvrak bir tempo tutturmuştu, ne güzel bir oyun havasıydı bu. İçerdeki kızların oyunları açık pencereden epey görüniyordu. Arkadaşım «haydi» deyip yürüdü. Ben bir türlü ayrılamıyordum. Çingeneler bu ağır hayat koşulları içinde ezilmiyordu. Yalnızlardı baskından. Yaşamak her yönyle başkındı. Çingeneler alay ediyorlardı güzelliklerle. «Çek deveci develerin en gine amman!»

Arada bir darbuka susuyor, oyun duruyordu. Birkaç saniye konuşup şakalaşıyorlar, sonra gene bütün kıvraklığı ile kaldıkları yerden devam ediyorlardı. «Benikonuk yapmalılar» diye düşünüydüm. Bu kulübeye bir girebilseydim, ben de onlarla hiç çekinmeden göbek atardım. Sonra kulaklarına yokollar için çalıştığımızı söylerdim... Kar yaşıyordu... İllerden arkadaşımın sesi duyuldu... «Nerdeyse Nida, yüdürsene be yahu...»

Hava soğuktı. Çingenelerin odunu - kömürü yoktu, ama yaşama sevinçleri vardı. Hem de bu koşullar içinde göbek atacak kadar. «Dayanın dostlarım» dedim içimden; yürüdüm...

BİR RESİM

(Başı 1. de)

Biliyorum,
Bataklıkta etekleri sürünen
ilk insandan son insana dek
Her biçimde bürünen...
İki eliyle yüzünü kapamış,
Başına güneş vuran bu kadın,
Yalnız benim annem değildir.
Cava adasında bulunmuş ilk insan kafası,
Ne Ademin çocuklarından kalmadır
Ne de el yapması...
Belki onun babası
Babasının babası
Gene İnsanı.
Ve İhtimal ki bu bizim baba
Tıknaz, tüylü ya da kocaman
Yarım küre bir anşefal
İlk maymundu amuda kalkan.
Bütün organlarını gösterip dolasarak
Utanmadan yaşıyan.

Sen ne dersen de fakat
Ben bu adamı sevmem
Çünkü bana benzemez.
Üstelik gök görüntüsünden korkmaz
Kollarını açmaz havaya
Ve yağmurun yağmasına şaşmadığından
Yağmuru bilmez.
İşte böyle İskoçyalı ressam,
Senin yirmi yıl, yirmi saatte yaptığı bu resim
Bana bir düşüncedir
Ona sadece resim
Sana bilmem ki nedir?

Bataklıkta kıpırdamıyor sazlar
Bataklıkta insan bitmiş gibi
Tabiatın suçu bir hali var,
Ve bataklık dalgalı bir deniz gibi
Daha firtınası yeni dinmiş
Yahut geçmiş henüz doğum sancısı
Eğmiş bağı uzun saçları yosun gibi
Başlıyor insan tablatta tanrıların yaratıcısı...

Bitimsiz karanlığından sonra zamanın
Yürüyor insan
Yürüyor zaman
Bütün insanlık tek bir insan gibi...
Zekâyi yaptıkça bir eldeki beş parmak
Eğri hergün biraz daha parlak
Sonra daha başka şeyler aramak
Önce ekmeğin
Sonra korkmak
Glyinmek daha sonra...

Ve böylece
Tavşan
Mabut
Allah
Ve İnsan!
Gün gelir oyuncaklarını bir yana atar.
Hatırlar, çocukluğunu düşünür
Kendi resmini yapar.

Ormanlar üstünden geceler gelir geber
Ay geber deniz üstünden
Yerli yerindeymiş gibi yıldızlar obedi
Altında bütün insanlık tek bir insan gibi...

A. FAİK EVREN